

Імёны

«Міс Беларусь-2014» Вікторыя МІГАНОВІЧ:

«Ні на якіх дыэтах я не сяджу!»

Далёка не кожнай дзяўчыне выпадае стаць першай прыгажуняй краіны. А Вікторыі Мігановіч, ураджэнцы Сморгоні, гэта ўдалося — сёлета яна стала «Міс Беларусь». Акрамя тытулу і кароны, пераможца атрымала ў падарунак тыднёвае падарожжа ў Парыж і права прадстаўляць Беларусь на міжнародным конкурсе прыгажосці «Міс свету-2014». Напярэдадні ад'езду Вікторыі ў Лондан мы сустрэліся з ёй, каб даведацца пра будні пасля перамогі, уражанні ад французскай сталіцы і падрыхтоўку да заваявання новай вяршыні.

— **Перамога на конкурсе «Міс Беларусь» неяк змяніла вашу жыццё?**

— Ніякіх сур'ёзных перамен пасля конкурсу не адбылося. Проста стала больш нейкіх мерапрыемстваў, дабрачынных акцый. Вось ужо некалькі месяцаў я не працую, але, думаю, хутка ўсё вернецца «на кругі свае». Буду займацца ўсімі тымі справамі, што і раней. Мне падабаецца сумяшчаць сваю працу і новыя абавязкі.

...Маё жыццё не раздзялілася на «да» і «пасля», усё засталася па-ранейшаму. Усе сябры засталіся са мной, і я дагэтуль адчуваю іх падтрымку. Я ўсё тая ж дзяўчына, якой была да конкурсу. У цэлым кола знаёмых пашыры-

лася, і гэта вялікі плюс, што сустракаеш новых людзей, з'яўляюцца новыя кантакты.

— **З боку маладых людзей адчуваецца зацікаўленасць?**

— Не магу сказаць, што прыхільнікаў стала нашмат больш. Увагу з боку хлопцаў я заўважаю, але асабліва сур'ёзна яе не ўспрымаю. Заўсёды бачу, шчыра людзі да мяне ставяцца альбо ім проста імпануе быць побач з прыгожай дзяўчынай. Часам дастаткова толькі ўбачыць чалавека, і становіцца зразумела, чым ён дышае, як ставіцца да жыцця і да людзей. Я не дазваляю новым знаёмым набліжацца да мяне вельмі блізка.

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

Абітурыент-2015

З «СУСВЕТНАЙ ЭКАНОМІКІ» — У БУХГАЛТАРЫ

Чаму ва ўстановах адукацыі рыхтуюць незапатрабаваных спецыялістаў?

У 2015 годзе Міністэрства адукацыі плануе зменшыць кантрольныя лічбы прыёму ў ВНУ на дзённую форму навучання за кошт бюджэтных сродкаў на 400 месцаў. А на завочнай бюджэтнай форме навучання мяркуецца скараціць 600 месцаў. Ці азначае гэта, што канкурэнцыя пры паступленні ў ВНУ абвострыцца?

фота Анастасія КІШЧУКА

Сёлета агульнаадукацыйную школу скончылі 55,1 тысячы чалавек (гэта на 7% менш, чым у 2013 годзе). А выпуск на ўзроўні базавай школы склаў амаль 90 тысяч чалавек. Тэндэнцыя змяншэння выпуску з 11-х класаў назіраецца ўжо апошнія пяць гадоў. Захаваецца яна і ў 2015 годзе...

— Мы ўсе маем на сёння абмежаваны кантынгент маладых людзей. Натуральна, што кожная з устаноў адукацыі будзе імкнуцца завабіць іх да сябе. Таму канкурэнтамі паміж сабой з'яўляюцца не толькі ВНУ: за абітурыентаў з імі паспрачаюцца і сярэднія спецыяльныя, і прафесійна-тэхнічныя навучальныя ўстановы, — папярэджвае

рэктару міністра адукацыі Сяргею МАСКЕВІЧ. — Раней мы ставілі ў прыклад іншым поспехі ўстаноў, якія выканалі кантрольныя лічбы прыёму: маўляў, пераймайце іх вопыт... Але цяпер усе разумеюць, што калі нейкая ўстанова адукацыі спрацавала лепш, то для іншай абітурыентаў проста не хпіла. У такой сітуацыі адкрыццё або закрыццё набору на тую ці іншую спецыяльнасць у адной установе можа сур'ёзна паўплываць на ўсю прыёмную кампанію, таму нам трэба выпрацаваць прынцыпова новыя механізмы вызначэння кантрольных лічбаў прыёму, празрыстыя і зразумелыя для ўсіх.
(Заканчэнне на 2-й стар. «ЧЗ».)

РАЗМЕРКАВАННЕ

ТЭХНАЛОГІЯ І ТЭХНІКА СТВАРЭННЯ... СЯМ'І, або Як не заблукаць у «трох соснах» узаемаадносін

Гэтым летам Вераніка і Аляксей Сысы пажаніліся, а пасля разам паехалі на размеркаванне ў Капыльскі лясгас. Маладая сям'я працуе тут амаль паўгода. Нам яны расказалі, чым ім спадабаўся Капыль, як праходзяць будні і чым сужэнцы заняты ў вольны час.

...Вераніка і Аляксей — аднагрупнікі, вучыліся разам пяць гадоў у Беларускай дзяржаўнай тэхналагічным універсітэце на факультэце тэхналогіі і тэхнікі лясной прамысловасці.

— Мне бацькі параілі, каб пайшла ў лясную справу, — дзеліцца Вераніка. — Тлумачылі так: не прападзеш, будзе добры заробак.

Чаму яны так думалі — невядома, бо работнікаў лясной гаспадаркі сярод сваякоў няма ні ў Веранікі, ні ў Аляксея. Ён таксама прыслухаўся да парады бацькоў, хоць душа ляжала да машын, механізмаў і тэхнічных навук.

...Іх гісторыя кахання нагадвае меладраматычны сюжэт. Спярыша Вераніка і Аляксей трапілі ў адну групу. Пачалі сябраваць, хлопца запрасіў дзяўчыну на спатканне, якое скончылася... чатырма гадамі зацішша. «Адліга» надыйшла толькі на апошнім курсе навучання. Былое забылася, і маладыя людзі вырашылі проста схадзіць пагуляць, а пасля — паўтарыць сустрэчу. Так рамантычныя адносіны закруціліся з новай сілай. Прапанову для і сэрца Вераніка прыняла без кап-

рызаў. Вяселле адгулялі на радзіме маладой — у Лідзе (сама яна з вёскі). А потым настаў час і для размеркавання. Малады муж загадзя паклапаціўся пра будучую працу: ён праходзіў вытворчую і перааддзямную практыку ў Капыльскім лясгасе. Да таго ж Аляксей — мясцовы.

— Выбару ў мяне не было, бо муж адразу сказаў — едзем у Капыль, — «паскардзілася» Вераніка.

Аляксей пацвердзіў: «Яна пагадзілася выйсці замуж, а пра астатняе думаў я. Мясціны знаёмыя, вопыт працы быў. А наконт сталі-

цы... Ведаецца беларускую прыказку: «Дзе нарадзіўся, там і згадзіўся»? Працы хапае паўсюль, калі ведаць, чым сябе заняць. Лясгас тут моцны, людзі працавітыя, а праблемы ёсць паўсюль, куды б ты ні паехаў».

Абое ўладкаваліся добра. Вераніка працуе інжынерам па стандартызацыі, сертыфікацыі і метралогіі. За гэтай складанай спецыяльнасцю хаваецца шмат папяровай працы, аднак жанчыне даводзіцца ладзіць і рэйды па лесе.

— Я правяраю працу леснікоў на адпаведнасць усім прынятым стандартам, — тлумачыць Вераніка. — Але гэта не значыць, што я працую толькі з дакументамі. Таксама хаджу па лесе з рулеткай і правяраю спілаваныя харвестарам дрэвы: сачу, каб не было крывых, гнілых, хворых. Вяду экалагічны ўлік адходаў. Раней я такімі справамі не займалася, многае для мяне ў навінку, таму даводзіцца шмат у чым разбірацца. Пакуль працую па сістэме сваіх папярэднікаў. У любым выпадку, магу звярнуцца па дапамогу да свайго калегі, які да мяне працаваў на гэтай пасадзе.

У адрозненне ад жонкі, якая мае малы вопыт працы, Аляксей можа параўноўваць...

— Будзённая праца значна адрозніваецца ад студэнцкай практыкі, — адзначае малады спецыяліст. — Цяпер працую з усведамленнем, што ад маіх рашэнняў залежыць, якім будзе ўчастак.
(Заканчэнне на 4-й стар. «ЧЗ».)

фота Надзеі БУЖАК